

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ὀργανισμὸν, ἀλλήθεις παροσχόν ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἡμῶν ἀθηροσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουγενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστῶν καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παιδαί.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΗΓΕΙΑ Ἐξωτερικοῦ Ἐτησίως δρ. 25.— Ἐξαμηνίως > 14.— Τριμηνίως > 7,50 ἈΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησίως) δολλάρια 4.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879 ἸΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 15 Ὀκτωβρίου 1922		Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλοῦντος μηνός. ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐδούτου δρ. 33 παρὰ τὸ Βασιλικόν	
---	--	---	--	--	--

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ [Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.] ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)
 Εἶχε φτάσει σὸ ἐλεπτό σημεῖο, δηλαδὴ στήν κλοπὴ τῆς κασσετίας.
 Ἐδίστασε πρὶν κάμῃ ἀπὸ τὴν ἁμολογίαν, μὰ μιά ἔμφοτη ἀνάγκη εἰλικρινείας τὸν ἐσπρωξε καὶ διηγήθη μ' ὄλιγες εἰς λεπτομέρειες τὴν κλοπὴ ποὺ εἶχε κάμει σὸ ἀνάκτορον τῆς Κομπιένης.
 Ὁ ἀστονομικός, μ' ἄλη τὴ φυσικὴ του ψυχρότητα καὶ προσποίηση, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ δεῖξῃ τὴν ἐκπληξή του, δταν ἄκουσε τὸ τόλμημα ἐκεῖνο. Στὸ τέλος δὲν μπόρεσε νὰ μὴ εἰπῇ:
 — Τώρα μάλιστα, ἀγέρι μου, κατάλαβα... Δὲν ἀπορῶ πᾶν γιατί σ' ἔκαμαν βασιλιά τους, ὅσοι' ἀπὸ τέτοια ἀνδραγαθήματα... Ἀκούς ἐκεῖ νὰ κλέψῃ τὸν ἀυτοκράτορα!.. Χαριτωμένο!
 Ὁ Φρέδος θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.
 — Μὰ αὐτὸ δὲ λέγεται κλοπὴ!.. εἶπε μ' ὄλη τὴν ἀνωτότητα.
 Ὁ κ. Κλωντ ἄρχισε νὰ γελά καὶ, γυρίζοντας σὸ γράμματά του, εἶπε σηκώνοντας τοὺς ὤμους:
 — Δὲ φταίει αὐτό!.. Παιδί πράμμα!

Οἱ ἐκπληξίεις τοῦ ὄμιου δὲν εἶχαν τελειώσει. Ὅταν ὁ γιὸς τοῦ Δουρμπάν ἄρχισε νὰ διηγῆται τὴν δευτέρη περίπτειά του, τὴν ἱστορίαν τοῦ συνομώτη τοῦ Σαίλν-Βαλερό, ὁ ἀνακριτὴς, τεντώνοντας τ' ἀσπίδα του καὶ παίρνοντας μολόβι καὶ χαρτί, κρατοῦσε σημειώσεις, ἐνφ' τὰ βροθοῦντα του ἀνοιγόκλειναν, σὰ νὰ μωρίζταν καμμιά σπαιδαϊότητα ὑπόθεσι.
 « — Ἐρισμένως, συλλογιζόταν, δὲν γελάστηκα. Τότερα πὺς αὐτὸ τὸ παιδί θὰ μούδινε μερικὲς χρήσιμες πληροφορίες, δὲ φανταζόμενον ὄμως πὺς θὰ μούδινε καὶ τόσο πολλές!.. »
 Ὅταν ὁ Φρέδος, τελειώνοντας τὴ διηγήσή του, εἶπε πὺς εἶχε σὰ χέρια του τὸ πορτοφύλι τοῦ Ἀγγλοῦ συνομώτη, ὁ κ. Κλωντ τὸν ἔκοψε ἀπὸτομα καὶ ῥώτης:
 — Ποῦ εἶν' αὐτὸ τὸ πορτοφύλι;
 — Εἶναι κρυμμένο σ' ἓνα μέρους ποῦ μόνο ἐγὼ τὸ ξέρω.
 — Δὲν ἦταν λοιπὸν μαζί μὲ τὰ πράγματα ποῦ κατασχέθησαν στὴ σπηλιὰ τῆς συμμορίας;
 — Ὅχι, κέριε. Δὲν τᾶδωσα σὲ κανένα ἀπὸ τὰ χαρτιά... Τὰ κράτησα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου καὶ σκόπευα νὰ τὰ φέρω στὴν ἀστονομία, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προλάβῃ τὴ συνομοσία ποῦ σχεδίαζαν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀυτοκράτορος.
 Ὁ κ. Κλωντ δὲν γελεύσε πιά.
 Ἡ ὑπόθεσι ἔπαιρνε πολὺ σοβαρὸ χαρακτήρα.
 — Δός μου αὐτὰ τὰ χαρτιά! εἶπε μ' ὄλη τὴν ἀσχηρότητα.
 Τὸ παιδί τὸν κοίταξε κ' ἀποκρίθηκε:
 — Ἐρετε καλά πὺς δὲν τᾶχω μαζί μου... Ὅταν μ' ἔλειον στὴ φυλακή, μ' ἔφασαν, κ' ἂν τὰ εἶχα, θὰ σὰς τὰ εἶχαν δώσει.
 Ἡ ἀπάντησι ἦταν πολὺ λογικὴ.
 — Τότε, κές μου ποῦ εἶναι; εἶπε ὁ ἀστονομικός.

— Μήτερά : φώναζε τὸ παιδί. (Σελ. 362 στ. 8)

— Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ εὐρισκῶμαι ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως... (Σελ. 355, στ. 8)

Μὰ ὁ Φρέδος, ποῦ ὡς τώρα μίλησε τόσο πολὺ, τὴ φορὰ αὐτὴ ἔμεινε ἀμίλητος. Ἀν ὁ κ. Κλωντ εἶχε τὴν ἰδέαν του, εἶχε κ' ὁ Φρέδος τὴ δική του : ἔσκόπευε νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ πορτοφύλι ἐκεῖνο γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του.
 Σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ, στήλωνοντας τὰ σταχυογάλανα μάτια του στὰ ζωηρά καὶ διαπεραστικά μάτια τοῦ ἀνακριτῆ, ἀπάντησε:
 — Ὅχι, κέριε, δὲ θὰ σὰς τὸ πῶ.
 Ὁ κ. Κλωντ κ' ὁ γραμματέας τοῦ νάχτηκαν, ἀκούγοντας τ' ἀνέλπιστ' αὐτὰ λόγια.
 — Πῶς; ἔκαμε ὁ πρῶτος... Τί θὰ πῇ αὐτό;.. Ἀρνεῖσαι νὰ μὸς πῆς ποῦ ἔκρυψες αὐτὰ τὰ χαρτιά;
 — Ναι! ἰπέκνησε ὁ Φρέδος μ' ἄγρια σταθερότητα... Ὅτ' σὰς τὸ πῶ, μὰ μ' ἔβαν ὄρο.
 Ἀκούγοντας τὴ λέξη ὄρος, ὁ ἀστονομικός σηκώθηκε ἀπὸ τὸν θύμωμένους.
 — Ὅρο! φώναξε... Ἐπὸ θὰ μὸς βάλῃς τώρα ὄρος;.. Μὰ τὸ Θεὸ, εἶναι πολὺ κωμικὸ!
 Κε' ὁ θυμὸς τοῦ ἔσπασε σὲ γέλια.
 Ἡ ἀπαίτησι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ποῦ ἤθελε νὰ ἐπιβάλῃ τὴ θέλησή του στὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας, τοῦ φάνηκε πολὺ ἀστείαν καὶ θέλησε νὰ κάμῃ γελοῖο.
 — Καλά, εἶπε ξαναπέρνοντας τὸ πονηρὸ ὄρος του, ἄς ἀκούσομε... Ἡ Μεγαλειότης σὰς ἄς εἰσαρσετῆθῃ νὰ μὸς ἀνακοινώσῃ τοὺς ὄρους τῆς, γιὰ νὰ

Μὰ ὁ Φρέδος, ποῦ ὡς τώρα μίλησε τόσο πολὺ, τὴ φορὰ αὐτὴ ἔμεινε ἀμίλητος. Ἀν ὁ κ. Κλωντ εἶχε τὴν ἰδέαν του, εἶχε κ' ὁ Φρέδος τὴ δική του : ἔσκόπευε νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ πορτοφύλι ἐκεῖνο γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του.
 Σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ, στήλωνοντας τὰ σταχυογάλανα μάτια του στὰ ζωηρά καὶ διαπεραστικά μάτια τοῦ ἀνακριτῆ, ἀπάντησε:
 — Ὅχι, κέριε, δὲ θὰ σὰς τὸ πῶ.
 Ὁ κ. Κλωντ κ' ὁ γραμματέας τοῦ νάχτηκαν, ἀκούγοντας τ' ἀνέλπιστ' αὐτὰ λόγια.
 — Πῶς; ἔκαμε ὁ πρῶτος... Τί θὰ πῇ αὐτό;.. Ἀρνεῖσαι νὰ μὸς πῆς ποῦ ἔκρυψες αὐτὰ τὰ χαρτιά;
 — Ναι! ἰπέκνησε ὁ Φρέδος μ' ἄγρια σταθερότητα... Ὅτ' σὰς τὸ πῶ, μὰ μ' ἔβαν ὄρο.
 Ἀκούγοντας τὴ λέξη ὄρος, ὁ ἀστονομικός σηκώθηκε ἀπὸ τὸν θύμωμένους.
 — Ὅρο! φώναξε... Ἐπὸ θὰ μὸς βάλῃς τώρα ὄρος;.. Μὰ τὸ Θεὸ, εἶναι πολὺ κωμικὸ!
 Κε' ὁ θυμὸς τοῦ ἔσπασε σὲ γέλια.
 Ἡ ἀπαίτησι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ποῦ ἤθελε νὰ ἐπιβάλῃ τὴ θέλησή του στὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας, τοῦ φάνηκε πολὺ ἀστείαν καὶ θέλησε νὰ κάμῃ γελοῖο.
 — Καλά, εἶπε ξαναπέρνοντας τὸ πονηρὸ ὄρος του, ἄς ἀκούσομε... Ἡ Μεγαλειότης σὰς ἄς εἰσαρσετῆθῃ νὰ μὸς ἀνακοινώσῃ τοὺς ὄρους τῆς, γιὰ νὰ

ιδώ αν μπορω εγω να τους δεχθω ;
 —Ζητώ την ελευθερία μου ! ειπε
 άταραχος ο Φρέδος.
 —Ω ! τίποτε άπλοούστεροι έκαμε ει-
 ρωνικά δ κ. Κλώντ.

Μα το παιδι εξακολούθησε :
 —Έκαμα ένα σφάλμα, ειπε το
 ξέρω : πήρα κρυφά την κασσετίνα απ'
 το γραφείο του αυτοκράτορος... Μα θα
 εξαγοράσω το σφάλμα μου αυτό δίνον-
 τας σας τα χαρτιά, που μ' αυτά θα
 μπορέσετε να σώσετε τη ζωη του αυ-
 τοκράτορος. Έτσι θα είμαστε ίσα-ίσα
 και δεν πρέπει να με κρατάτε φυλακι-
 σμένο.

Ο συλλογισμός αυτός, όσο κι αν
 φαινόταν παιδικός, είχε αρκετή δόση
 λογικής κι δ κ. Κλώντ, που πρό παν-
 τός ήθελε να αποκτήση τα χαρτιά του
 άγγλου συνομητή, σκέφθηκε λίγα λεπτά
 κι ύστερα ειπε :

—Παιδί μου, ώριμώμως έχεις αρ-
 κητό τουνιέ κι απ' τη στιγμή που σε
 γνώρισα, κατάλαβα τι λαμπρό στάδιο
 είχες έτοιμάσει στη συμμορία. Μα, να
 σου πω την αλήθεια μου, μ' άρρασαν
 οι τέτοιοι άνθρωποι. Μου προτεινεις
 μια συμφωνία ; Τη δέχομαι !.. Θα σε
 απολύσω, μα μου όρκίζεσαι πως θα
 μου φέρεις το πορτοφόλι ;

—Σας ε' όρκίζομαι ! απάντησε μ'
 έπισιμότητα το παιδί.

—Άδριο το πρωί, στις έννιά, θάρ-
 θης στον Κεραμεικό, θα δώσω στον
 φρουρό αυτή την κάρτα και θα σ' οδη-
 γήσουν άμέσως στο γραφείο μου.

—Άδριο το πρωί, στις έννιά, θα
 σας φέρω το πορτοφόλι στον Κερα-
 μεικό, απάντησε μ' εδπίθεισια ο Φρέδος.
 —Σύμφωνοι ! ειπε ο αρχηγός της
 Ασφαλείας κι έγραψε μια διαταγή.
 Έγτερα χτύπησε το κουδούνι.

Παρουσιάστηκ' ένας στρατιώτης.
 —Πάρε δώ ! του ειπε ο κ. Κλώντ
 δίνοντάς του το χαρτί... Πήγαινε το
 παιδι αυτό στις Φυλακές και δός στο
 Διευθυντή αυτή τη διαταγή να το ά-
 πολύση άμέσως.

Ο Φρέδος δε μπορούσε να πιστέψει
 πως τα είχε καταφέρει τόσο καλά.

—Ω ! εδχαριστώ, κύρια, ειπε με
 φωνή πνιγμένη από χαρά.

—Παρακαλώ, παιδι μου, απάντησε
 ο άστυνομικός. Άδριο, δίχως άλλο,
 στις έννιά το πρωί στον Κεραμεικό.

—Δίχως άλλο !
 Μόλις το παιδι βγήκε απ' το γρα-
 φείο, ο άστυνομικός άνοιξε μια πόρτα
 που έβγαζε σ' ένα πλαγιό δωμάτιο και
 φώναζε :

—Λωράν ! Ρουκέν !.. Τρέξτε δώ !
 Σας θέλω !

—Άμέσως, αρχηγέ !
 Και δυο παλλημαράδες έτρεξαν κοντά
 στον κ. Κλώντ.

Ο κ. Κλώντ τους βώτησε :

—Είδατε αυτό το παιδι, που βγήκε
 τώρα από δω μέσα ;
 —Το μικρό βασιλιά ;
 —Ναι... Σ' ένα τέταρτο ο Διευθυν-
 τής των φυλακών θα το άπολύση.

Οι δυο άστυνομικοί όπάλληλοι κα-
 τάλαβαν εδθός τι τους ζητούσε ο άστο-
 νόμος.

—Να τον πάρουμε από πίσω ;
 —Και να μη τον χάσετε στιγμή απ'
 τα μάτια σας... Φαίνεται πως ο μικρός
 αυτός θα μας βοηθήση να κάμωμ'
 ένα καλό φάρμακ... Τα μάτια σας τέσ-
 σερα !

—Θα κάμουμε ε,τι μπορέσουμε,
 αρχηγέ !
 Και, χωρίς άλλη κουβέντα, οι δυο
 άστυνομικοί πήραν τις μαγκούρες τους,
 έστριψαν τα μουστάκια τους και βγή-
 καν βιαστικά απ' το γραφείο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Το γράμμα του Καρμπονάρου
 Έλεόθερος ! Ο Φρέδος ήταν έλεό-
 θερος ! Δεν μπορούσε να πιστέψει την
 εδτοχία του.

—Τι καλός άνθρωπος αυτός δ κ.
 Κλώντ ! συλλογιζόταν χαρούμενος.

Έγτερα απ' τις τέσσερες ημέρες που
 πέρασε στη φυλακή, το παιδι απολάμ-
 βανε με ήδονη την τέρβη του δρόμου.
 Χωνόταν μέσα στο πλήθος, κοίταζε
 τον ούρανό, τ' άμάξια, τους διαβάτες
 και περνούσε απ' ένα πεζοδρόμιο στο
 άλλο, για να αισθάνεται πως ήταν ε-
 λεόθερος κι είχε το δικαίωμα να περ-
 πατή όπου θέλει, χωρίς νύχη στο πλαί-
 του φρουρός.

Αν ο Φρέδος δεν ήταν παιδί, αλλά
 είχε γνωρίσει καλύτερα τη ζωη, θα
 ήταν λιγότερο χαρούμενος. Θέ μάν-
 τευε πως η άπόλυση αυτή η τόσο εύ-
 κολη έκρυβε κάποια μηχανορραφία του
 άστυνομου.

Μα ο Φρέδος έκρινε τα πράγματα
 με την άφέλεια και τον ένθουσιασμό
 της νεότητος. Έπίστευε πως είχε
 έξοφλήσει για πάντα με τη δικαιοσύ-
 νη. Κι έβάδιζε σφουρίζοντας χωρίς να
 δροπιάζεται πως δυο λαγωνικά, σαν τον
 Λωράν και τον Ρουκέν, δεν τον έχα-
 σαν στιγμή απ' τα μάτια τους.

Που πήγαινε άραγε ο Φρέδος ;
 Εύκολα μαντεύεται. Θα ήταν πολύ
 άστοργος, αν δεν χρησιμοποιούσε τις
 πρώτες στιγμές της ελευθερίας του,
 για να τρέξει να παρηγορησει τη μητέρα
 του, τη φτωχή του μητέρα, που η
 θλίψη της τον έκαμε τόσο να υποφέρει
 ύστερ' απ' τη φοβερή έκσινη συνάντηση
 ανάμεσ' απ' τα κάγκελα της φυλακής.

—Πόσο θα εδχαριστηθῆ όταν ιδῆ
 πως δεν της είπα ψέμματα ! συλλο-
 γιζόταν.

Σε μισήν ώρα, πέρασε το διάστημα
 που χωρίζε την πλατεία Αγίου Μι-
 χαήλ απ' την όδο Μουσφτάρ κι οι

άστυνομικοί, που παρακολούθησαν το
 παιδι, λαχάνιαζαν τρέχοντας από πι-
 σω του.

—Λωράν, ξεφύγισα ! έλεγε ο Ρου-
 κέν... Αυτό τρέχει σα σφαίρα !.. Που
 διάβολς πύει ;

—Που άλλου... Στο «λημέρι» !..
 Μα, αντίθετα απ' ε,τι περιμεναν οι
 άστυνομικοί, το παιδι πέρασε απ' την

«Αφθονία» χωρίς να μπη μέσα στη
 βγήκη, τρέχοντας δυο μπροσους, στην
 όδο Κοντρεσκάρι. Έσπρωξε την πόρτα,
 που δεν ήταν κλεισμένη και, με την
 πρώτη ματιά που έριξε μέσα στο δω-
 μάτιο, έμεινε καρφωμένος σε πάτωμα
 απ' τη λήπη και το φόβο του.

Η κορά-Δορμπάν ήταν στο κρεβά-
 τι και το πρόσωπό της ήταν χλωμό
 σαν το νερί. Μια πονετική γειτόνισσα
 καθόταν στο πλαί της.

—Μητέρα ! φώναζε το παιδι, χωρίς
 να μπορεί να πῆ άλλη λέξη.

Σ' αυτή τη λέξη, σ' αυτή τη φωνή,
 η άρρωστη άναστηκώθηκε σα να την
 έσπρωξε έλατήριο κι έπλωσε τα χέρια
 της προς το παιδι της.

—Σό ! σό ! έλεγε με φωνή οδυμέ-
 νη απ' τη συγκίνηση και τη χαρά...
 Σό 'σαι, Φρέδο μου ;

Το παιδι έπεσε στην άγκαλιά της
 μητέρας του και της έλεγε, ένθ' τη
 φιλοσσε :

—Βλέπεις, μητέρα μου ;.. Σουχα πσι
 την αλήθεια !.. Μ' άφησαν ελεόθερο...
 Δεν ήμουν ένοχος !

Τα λόγι' αυτά έφεραν άμεσο αποτέ-
 λεσμα. Τα χλωμά μάγουλα της άρ-
 ρωστης κοκκίωσαν λιγάκι και φαινό-
 ταν σα ν' αναζούσε.

Όσο ο γιός της δεν ήταν κλέφτης,
 δεν ήταν καλόπαιδο ! Όσο μπορούσε
 κι αυτή να ζήση άκόμη...

Η γειτόνισσα έδλαπε μ' έκπληξη τη
 συγκινητική αυτή σκηνή. Λίγες στιγμές
 πριν, πιστευε πως η δυστυχισμένη γυ-
 ναίκα δεν θα έβγαζε την ημέρα και τώρα,
 που ήρθε ο γιός της, την έβλεπε να
 μιλή, να γελά, να κουνιεται πάνω σε
 κρεβάτι της και να ζητά άκόμη και
 να σηκωθῆ, για να έταιμάση το φαί
 του Φρέδου της.

—Έγινα καλά, καλή μου κορά-Πέ-
 τραίνα, έλεγε μ' ένα χαρούμενο χα-
 μόγελο ή καμένη ήμητέρα... Σ' εδχα-
 ριστώ για τους κόπους σου τώρα όμως
 που έχω το γιό μου, τώρα που μου
 τον ξανάδωσαν και δε θα μου τον ξανα-
 πάρουν πιά, δεν έχω κανέναν ανάγκη.
 Έ, Φρέδο μου, δεν είν' αλήθεια πως
 θα μείνης για πάντα μαζί μου ;

—Ναι, μητέρα, δε θα σ' αφήσω ποτέ
 πιά. Τώρα όμως πρέπει να τελειώσω
 μια σπουδαία όπότεση, που θα σου
 διηγηθώ άργότερα. Μ' άφησαν ελεόθερο
 μ' έναν όρο : να πάω να δώσω στον κ.
 Κλώντ ένα πορτοφόλι με πολύτιμα

χαρτιά και πρέπει τώρα να πάω να βρω
 αυτό το πορτοφόλι.

Το πρόσωπο της κορά-Δορμπάν σκυ-
 θρώπασε και πάλι. Η χαρά της έπε-
 σε με μιάς. Φανταζόταν πως ο γιός
 της πήγαινε σε καινούργιους κινδύνους.
 Της φαινόταν πως αν έφραγε τώρα,
 δε θα τον ξανάβλεπε ποτέ πιά.

—Καλά λοιπόν, ειπε, έρχομαι μαζί
 σου... Θα πάμε μαζί να βρούμε αυτά
 τα χαρτιά. Θα τα πῆς στον κ. Κλώντ,
 που μου λες, και θα ήσυχάσουμε επί
 τέλους.

Μα η δύστοχη γυναίκα είχε περιο-
 σότερη θέληση παρά δόναμη. Οι και-
 νοβργιες συγκινήσεις την είχαν κατα-
 θάλει και έανάπεσε στο κρεβάτι της
 άποκατωμένη, φιθηρίζοντας :

—Δεν μπορώ !.. Δεν μπορώ !..

Ο Φρέδος κι η γειτόνισσα έτρεξαν
 κοντά της και σε λίγα λεπτά τη συ-
 νέφεραν. Έπίστευε τότε το χέρι του παι-
 διού της και του ειπε γλυκά :

—Φρέδο μου !.. Δεν ήξερα τι έλε-
 γα ! Μη προσέχεις τί λέω. Βλέπω πως
 δεν έχω πια δυνάμεις. Δεν θέλω να σ'
 έμποδίσω να κάμης το χρέος σου. Γ'
 προσέθηκες στον άστυνόμο να πῆς
 αυτά τα χαρτιά ;

—Ναι, μητέρα, απάντησε το παιδί...
 Το όρκισθηκα μάλιστα και μ' έφησαν
 ελεύθερο με τον όρο να τους πάω το
 πορτοφόλι.

—Τότε δε χωρεί διαταγμός, ειπε η
 χήρα. Απ' δώ και πέρα, παιδι μου,
 ή μόνη σου φροντίδα πρέπει να είναι
 η τήρηση του όρκου σου κι η έκπλη-
 ρωση του καθήκονός σου. Πήγαινε γρή-
 γορα να κάμης ε,τι πρέπει. Θα κί-
 ρωσ όπομονή να σε περιμένω. Θα γο-
 ρισης όμως γρήγορα και δε θα πῆς πάλι
 μ' αυτός τους κινδύνους, που λίγο
 έλειψε να σε καταστρέφουν, όπως κα-
 τέστρεψαν τον κακομοίρη τον πατέ-
 ρα σου !

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΤΟ ΦΑΙ ΤΩΝ ΓΕΩΡΓΩΝ
 (του Lamartine)

Την ώρα που η δλόθερμη
 μεσημεριά σιμώνει,
 στο φρέσκο χόμα άφίνουνε
 καθέννας τα τσακιά του.
 Αυτά τα βώδια απ' το ζυγό,
 που άπ' τη δουλειά πυρνώνει,
 πάν να πλαγιάσουν στα πυκνά
 φυλλώματα από κάτω.

Πατέρας μάνα και παιδιά,
 στη χλόη καθισμένοι,
 κάτω απ' τις σκιές που άπλώνουνε
 τα δέντρα τα μεγάλα,
 μοιράζου, από την πολλή
 δουλειά τους κουρασμένοι,
 τ' αυγά, τα φρούτα, το ψωμί
 και το παχύ το γάλα.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΓΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
 Η ΑΡΧΑΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Αγαπητοί μου,
 ΑΘΩΣ είδατε
 στην Άλληλο-
 γραφία του περα-
 σμένου φύλλου,
 εσκόπεσα να σας
 γράψω για την
 καινοβργία αυτήν
 « Ιστορία της
 Αρχαίας Έλλη-
 νικής Λογοτεχνίας » του Gilbert Mur-
 ray, όταν έλαβα γράμμα από μια φι-
 λη μας, που με παρακαλούσε ίσα-ίσα
 να της οστίσω ένα τέτοιο βιβλιο, « για
 να μάθῃ κάτι παραπάνω από τα μισά
 που μαθαίνουν τα παιδια στο σχολείο ».

Το γράμμα αυτό με κάνει τώρα να
 σπεύσω. Γιατι όπως ή φίλη μας, και
 πολλά άλλα παιδια, σοχαζομαι, θα
 αισθάνονται τον ίδιο πόθο να μάθουν
 και θα έχουν την ίδια ανάγκη ενός
 καλού βιβλίου που να μιλά για τους άρ-
 χαιούς λογοτέχνες. Και να το ! Στη
 γλώσσα μας δεν υπάρχει καλύτερο.
 Έτσι μάλιστα όπως το έξελλήγισε ο
 καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Σί-
 μος Μενάρδος, σε μια γλαφυρή κι
 ωραία ακαδημαϊκή καθαρεύουσα, —πο-
 λό διαφορετική από έκσινή που γρά-
 φουν συνήθως οι σοφοί μας, γιατί ο κ.
 Μενάρδος, είναι και λογοτέχνης, —εί-
 ναι αληθινή απόλαυση για κάθε μορ-
 φωμένο και φιλομαθή άνετηνώστη.

Λοιπόν, όπως θέλει να μάθῃ καλά
 τι ήταν ο Όμηρος, ο Ηαίδοος, ο
 Πίνδαρος, ή Σαπφώ, ο Σοφοκλής, ο
 Αισχύλος, ο Εδριπίδης, ο Αριστοφά-
 νης, ο Ηρόδοτος, ο Θουκυδίδης, ο Πλά-
 των, ο Δημοσθένης και καθέτης, —τι
 έκαμαν, τι έγραψαν, τι αξία και ση-
 μασία έχουν τα έργα τους και γιατί έ-
 χουν αυτή την αξία και τη σημασία, —
 δεν έχει παρά να μελετήση την « Ιστο-
 ρία της Αρχαίας Έλληνικής Λογοτε-
 χνίας » του Murray. Έννοείται δε
 δεν είναι για μικρά παιδια ! Ένας κα-
 λός μαθητής όμως ή μια καλή μαθή-
 τρια του Γομνασίου, από την Γ' τάξη
 κι άπάνω, εξαίρετα μπορεί να τη δια-
 βάση και να την καταλάβῃ και να μά-
 θῃ, όχι πια κάτω παραπάνω από τα
 μισά του σχολείου, αλλά τόσα, όσα
 θάταν ίσως αρκετά να έσρη κι ένας τε-
 λειόφοιτος της Φιλολογίας.

Τουλάχιστον από τον Όμηρο ως
 τον Δημοσθένη Γιατι από κει και πέ-
 ρα, ο Άγγλος ιστορικός είναι πολύ
 συντομώτερος. Και έσπετε γιατί ; Γιατι
 ο θάνατος του Δημοσθένη (322 π. Χ.)
 άποτελει ένα όριο. Η Αρχαία Έλλη-
 νική Λογοτεχνία παύει πια να έχῃ τη
 μεγάλη της αίγλη. Έρχονται οι πτο-
 λεμαϊκοί και οι ρωμαϊκοί χρόνοι, που
 δεν παράγουν άριστουργήματα σαν τις
 τραγωδίες του Σοφοκλή και σαν τους
 διαλόγους του Πλάτωνα. Όχι βέβαια
 πως δεν έχει την αξία της κι η κατο-
 πινή αυτή Λογοτεχνία ή πως είναι για
 πέταμα λογοτέχνες σαν τον Μενάνδρο,
 τον Πλουταρχο, το Μουσαίο, τον Λου-
 κιανό και το Δόγγο. Δεν είναι όμως
 σαν την Άλλη, την άρχαιότερη. Κι ά-
 κουστε τι λέγει ο ίδιος ο συγγραφέας :

« Πρά του θανάτου του Δημοσθένης,
 ή Έλληνική Λογοτεχνία όπῆρξεν άπο-
 λώτως μοναδική μετ' αυτόν είναι ά-
 πλώς πρώτης τάξεως λογοτεχνία, ο-
 πως ή λατινική, ή γαλλική ή ή ιταλική.
 Βεβαίως άδύνατον είναι να χαραξῆ
 κανείς γραμμή χωρίζουσαν την δη-
 μουσιανή από της άπλης εφαρμογής
 αλλά κατά την κοινήν των λέξεων του-
 των σημασιαν, πρό του θανάτου του
 Δημοσθένης, οι Έλληνες ποιηταί, λο-
 γογράφοι, φιλόσοφοι και ρήτορες αλη-
 θώς εδδημιούργουν, δηλαδή παρήγον
 πράγματα των όποιων ούδαμου εύρί-
 σκοντο πρότυπα : κατόπιν δε άπλώς ε-
 φημοζον και έτελειοποιου, παρά-
 γοντες πράγματα παρόμοια προς άλλα
 υπάρχοντα προτού ».

Γι' αυτό η κατοπινή άρχαία Λογο-
 τεχνία δεν έχει όλη την αξία της άρ-
 χαιότερης, της μοναδικής. Κι όποτε
 μπορούσε να είναι άλλως, από κει
 αι' Αθήναι δεν ήταν πια και Αθήναι
 του Παριλεύους κι όλη ή Έλλάς εί-
 χε υποταχῆ στη Ρώμη. Η Λογοτε-
 χνία, βλέπτε, άκμαζει στην πολιτική
 άκμή των Έθνών και παρακμάζει στην
 παρακμή τους. Ακούστε πάλι τι λέει
 ο συγγραφεας στον επίλογο της Ιστο-
 ρίας του :

« Το πνεύμα της Έλλάδος άπέθα-
 νεν έν τέλει εκ της μακρας έκσίνης ά-
 παθαρρόνσεως, ή όποια παραλβει την
 δυνάμιν των Έθνών όπως το βραδύ
 δηλητήριο... Οι έτελεστοίται μεγάλοι
 έθνικοι, ο Πλωκίνος, ο Λόγγος και ο
 Ίουλιανός, όμολογουσιν αυτοι οι ίδιοι
 την ήτταν των και ζήτουσι τρόπον τι-
 να σγγνώμη, δε (ω ; ποιηταί) δεν δη-
 μοουργοισι νέαν μελωδιαν, (δεν γρά-
 φουν δηλαδή πρωτότυπα πράγματα),
 αλλά περιορίζονται εις άπήγγσεις (μι-
 μηταί) των παλαιών ύμνων προς την
 Αλήθειαν, το Κάλλος, την Έλευθε-
 ρίαν και την Δικαιοσύνην, — των ύμνων
 δι' ών ή Έλλάς είχεν άφρονίσει τον
 κόσμον, δε ο ήλιος άνετείλει απ'
 αυτήν και ήσαν ίσχυρά άκόμη τα πε-
 ρα της ».

Εδώ ο μεταφραστής του Άγγλου,
 σαν Έλληνας, όποση μείωνει : « Αλλά
 πιθανόν γαλήθεσον περί της κορίας
 Έλλάδος, την όποσαν είχε διαφθείρει
 ή ρωμαϊκή δουλεία. Αλλά ή άσιατική
 Έλλάς άνεγεννήθη διά του Χριστιανί-
 σμου ».

ομοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου, διὰ τῆς ἐν Νικαία συνόδου, ἐπέβαλεν εἰς τὸν κόσμον τὰ δόγματα τῆς. Οἱ (Ἕλληνες) Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὑπέστησαν ἀλλοθινοὺς Τιτάνες μετ' ὀλίγον δὲ τὸν (αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου) Ἰουστινιανὸν περ' ἐστοίχισαν Ἕλληνας νομικοὺς, ἱστορικοὺς, ποιητὰς, μηχανικοὺς, ἀρχιτέκτονες ἤτοι κατώτεροι τῶν ἀρχαίων».

Κι' ἀλήθεια, στὴν ἀκμὴ τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους ξαναβρισκοῦμε μίαν ἀκμὴ κινουμένης Λογοτεχνίας καὶ Τέχνης, τῆς χριστιανικῆς. Ἐπειτα πάλι κινουμένη δουλεία, ἡ χειρότερη ἀπ' ὅσας. Μὰ ὅπως τὸ «πνεῦμα τῆς Ἑλλάδος» δὲν ἀπέθανε ὅστερ' ἀπὸ τῆς ρωμαϊκῆς, ἔτσι δὲν ἀπέθανε κι' ὅστερ' ἀπὸ τῆς τουρκικῆς δουλείας. Ἦλθε ἡ Ἐλευθερία, τὸ νέο Ἑλληνικὸ Κράτος ἰδρύθηκε καὶ μαζί του ἀρχισε νὰ δημιουργηθῆται μιὰ νέα Λογοτεχνία, ἡ σημερινή. Μπορεῖ νὰ μὴ εἶναι ἀκόμα ἐπρώτης τάξεως Λογοτεχνία, πληθαίνει ὅμως νὰ γίνῃ. Καὶ θάμιασθ' ἂν τῆ Βυζαντινῆ, καὶ περισσότερο, ὅταν καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος θὰ φθάσῃ μιὰ μέρα στὴν ἀκμὴ του. Ναί! τὰ «πνεῦμα τῆς Ἑλλάδος» δὲν πεθαίνει...

Σὺς ἀναγνώστα ΦΑΙΔΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'.

Ἐνοχλητικὴ ἐπισκεπτικὴ
Ἡ Διονυσία τρέχει τώρα μέσα στὸν κήπο. Τὰ χουτρά παπούτσιά της κἀνοῦν ἄσπυρο ἐπάνω στὸν ἄμμο, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ τὸν πνίξῃ. Εἶναι ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πολὺ κοντὰ στὸν Δουμπόκη.

Σὲ λιγάκι θὰ βγάλῃ τὰ παπούτσιά της, θὰ τὰ πιάσῃ μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι, γιὰ νὰ μὴ χυποῦν μὲ τὸ καταρολάκι τῆς ποῦ κρατᾷ μὲ τὸ δεξιόν, καὶ θὰ πᾶν ἴσια στὸν φεγγίτη τοῦ ὀπογεῖου νὰ ἰδῇ τί γίνεται ἐκεῖ μέσα.

Περνοώντας, ἐμπρός ἀπὸ τὸ σπίτι, ρίχνει μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἰσογείου.

Εἶναι στὸ σαλόνι ὄλοι, καὶ περιμένουν νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ τραπέζι. Ἰσως ἴσως τὴν ἴδια ὥρα, ἕνας ὀπηρετῆς ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας καὶ

«Εἶναι φῶς ἐκεῖ μέσα...» (Σελ. 364, στ. β)

Καὶ ἀνεβαίνει τὰ δὺο σκαλιὰ τῆς τραπεζαρίας γιὰ νὰ ἰδῇ μέσα στὴν κουζίνα.

Ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ Ζουστίν καὶ ἡ μαγειρίσση. Τὸ φῶς λοιπὸν εἶναι ἐπίτηδες ἀναμμένο στὸ ὀπόγειο. Ἡ Ζουστίν ἔχει χωρὶς ἄλλο τὸ κλειδί καὶ σὲ λιγάκι, δὲν κρύβει καὶ ὀπηρετῆς θὰ εἶναι ὄλοι μαζεμένοι ἀπὸ πάνω, στὴν τραπεζαρία καὶ τὴν κουζίνα; αὐτὴ θὰ χωθῇ μὲ τρόπο στὸ ὀπόγειο, θανάφῃ τὰ φωτῆλια καὶ θὰ φύγῃ.

Μὲ τὰ νεῦρα ποῦ ἔχει, ἡ Διονυσία φαντάζεται πὼς θὰ τῆς ἦταν γλυκὸ νὰ τὴν πιάσῃ στὸ πέρασμα καὶ νὰ τὴν στραγγαλίσῃ. Φτωχὴ Διονυσία! Ἀδύνατη καὶ λεπτὴ ὅπως εἶναι, ἡ Ζουστίν θὰ τὴν ἔκανε μιὰ μπροκιά! Ἐπειτα πιθανὸν νὰ ἔχῃ βοηθοῦς μέσα στὸ ὀπόγειο.

Ἐγὼ μονάχα τῆς ἔμνευε λοιπὸν: Νὰ εἰδοποιήσῃ. Πὼς νὰ τὸ κάμῃ ζωὴς χωρὶς νὰ τὴν προσέξουν; Γιατί ἡ Ζουστίν θὰ εἶχε τὰ μάτια τῆς τέσσαρα.

«Ἐβῶρα τί θὰ κάμω, σκέφθηκε, γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ κανεὶς τίποτα. Θί μὴ μέσα στὴν τραπεζαρία, ὅπου θὰ εἶναι μαζεμένοι ὄλοι τοὺς Σάν ἄλλοτε θὰ καθίσω πλάγι στὴ Ζερμαίν, καὶ ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ τῆς μιλήσω χωρὶς κανεὶς νὰ νοιώσῃ τίποτα».

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἡ Διονυσία ἔφτασε στὴν πόρτα ποῦ ὀδηγεῖ κατ' εὐθείαν στὴν τραπεζαρία. Τότε μόνον πρόσεξε πὼς δὲ φοροῦσε τὰ παπούτσιά της. Κἀθῆσε λοιπὸν καταγής, ποδῆθηκε καὶ γογγύσθηκε νὰ μπῆ μέσα.

Μιὰ στιγμή ὅμως δειλίωσε. Σταμάτησε. Εἶχε μπῆ μὲ τόση φόρα, καὶ νὰ μὲ μιάς ἔμνευε ἂν ξερῇ. Οἱ χαρμόσυνοι φωνές, τὰ πολλὰ φῶτα, οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι, ἡ ζέση ποῦ ἦταν ἐκεῖ μέσα, ὅλα τέλος πάντων τῆς ἔφεραν μιὰ ἐκφυτικὴ ζάλη. Δὲν ξέρεε πιά ποῦ βρισκῆται.

Καὶ ὅμως ξέρεε... «Ἦρθε... ἔτσι, ξαφνικὰ, γιατί εἶχε τόσον καιρὸ... καὶ βιαζότανε νὰ τοὺς ἔκναιδῃ... νὰ φιλήσῃ τὴ Ζερμαίν».

Κι' ἐνῶ ἡ Διονυσία μὲ ἀργὰ βήματα προχωρεῖ πρὸς τὴ φίλη τῆς, ὄλοι τὴν κοιτάζουν σκεπτικῶς...

Καθαρίστρα ποῦ φθάνει ἔτσι ξαφνικὰ στὸ σπίτι τοῦς! Ἡ Διονυσία εἶναι; καὶ πὼς εἶχε τὸ θάρρος νὰ βρῆται ἐκεῖ μουντζουρωμένη, βρόμικη; ποῦ θὰ καθῆσῃ ἄρα γε; Ἀ! νὰ, πηγαίνει κοντὰ στὴ Ζερμαίν.

Ὡ! ἂν ἡ Διονυσία ἐξακολούθῃ νὰ προχωρῇ κατακόκκινη, εἶναι γιατί τὸ

θάρος τῆς εἶναι μεγαλύτερο κι' ἀπὸ τὴ νεροπῆ τῆς. Γιατί ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα δὲν εἶχε καθόλου σκεφθῆ πὼς εἶναι ντυμένη μὲ μουντζουρωμένο κοστούμι καθαρίστρας, πὼς τὸ πρόσωπό της εἶναι κατὰμαυρο ἀπὸ τὸ κάρβουνο. Ὅχι, δὲν εἶχε καθόλου σκεφθῆ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Μιὰ ἰδέα μόνον τὴν ἐκυρίευσεν: νὰ τοῦ σώσῃ. Γι' αὐτὸ ἦρθε ἔτσι, ὅπως ἦταν, κι' ὅσο γρηγορώτερα μποροῦσε.

Καὶ τώρα δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ, νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν ἢ νὰ τὸ σκάσῃ.

— Ζερμαίν, εἶπε ἡ κορία Μπεκκάρ, κάμε τόπο ἀνάμεσα σου καὶ στὴν Ἐλισαβέτ νὰ καθῆσῃ ἡ Διονυσία.

Ἡ Διονυσία προχωροῦσε δειλά. Καὶ ὁ καθέννας, στενοχωρημένος, ἐκοίταζε τὸν ἄλλο στὸ πρόσωπο. Μ' ὅλη τὴν παραγγεῖλια τῆς μητέρας τῆς, ἡ Ζερμαίν δὲ πολυδιαλότανε νὰ κάμῃ τόπο στὴ Διονυσία. Μὰ ὅτε κι' ἡ Διονυσία νὰ καθῆσῃ. Προχώρησε ὅμως μ' ἕνα ξαφνικὸ κίνημα, σὰν ἀπὸ κάποια ἀνώτερη δύναμις, καὶ ἔφτασε πλάγι στὴν ὀμογάλακτῆ τῆς ἀδελφῆς. Καμμιὰ ὅμως ἀπὸ τὴς δὺο δὲν ἔβλεπε τὸ χέρι στὴν ἄλλη καὶ ὁ Μπεκκάρ εἶπε λίγα ἀσπρηλά:

— Πήγαινε λοιπὸν νὰ πλύνῃς τὰ χέρια σου!

Ἡ Διονυσία ἐκύβησε τὸ κεφάλι, κοίταξε τὰ κακόμοιρα τὰ χέρια τῆς τὰ παγωμένα καὶ ἀνατριχίλασε.

Ὁ κ. Μπεκκάρ εἶχε δίκιο... Ἐπρεῖς διαστειλὰ στὴν κουζίνα νὰ τὰ πλύνῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΔ'.

Ἡ Διονυσία ἐνεργεῖ

Τὸ πρῶτο πρόσωπο ποῦ ἀντίκριψε ἡ Διονυσία μπαίνοντας στὴν κουζίνα, ἦταν τῆς Ζουστίν.

— Θέλω νὰ πλύνω τὰ χέρια μου, εἶπε.

Ἡ Διονυσία δὲν ἤξερε καλά-καλὰ τὰ κατὰστάσια τῆς κουζίνας. Δὲν πατοῦσε ποτέ. Ὅταν ἦταν ἀνάγκη, ἀνέβαινε στὴν κἀμαρα τῆς Ζερμαίν ὅπου ἔκαμνε κάθῃ τουαλέττα τῆς.

Ἀντὶ νὰ τῆς ἀποκριθῶν, ἡ Ζουστίν καὶ ἡ μαγειρίσση ἔβαλαν τὰ γέλια. Τι ἀστεία ποῦ τοὺς φαινότανε, νὰ βγαίνῃ ἔτσι ντυμένη καθαρίστρα ἀπὸ τὴν τραπεζαρία τῶν κυριῶν!

Ἡ Διονυσία ὅμως δὲν εἶχε καμμιὰ δρεξὴ ὅτε νὰ γελάσῃ ὅτε νὰ θυμώσῃ. Ἐπρεῖς νὰ πλῶθῃ βιαστικὰ, ἐνῶ πίσω τῆς ἡ Ζουστίν μὸρμουρίζε πὼς «ἔχανε τὸν καιρὸ τῆς νὰ καθαρίσῃ γιὰ νὰ τὰ μαυρίζουν οἱ ἄλλοι». Καμῶθηκε ὅμως πὼς δὲν ἔκουσε τίποτα. Κι' ἀρῶς πλῶθηκε, ἔχῃ μὲ πολὺ βία, γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ τίποτε ἢ ἀπίστω αὐτὴ ὀπηρετῆς, πῆρε τὸ δρόμο τῆς τραπεζαρίας.

Πίσω τῆς ἡ ὀπηρετῆς τὴν κορόιδεψε. Πόσο λίγο τὰ λογάριζε ὅμως ὁ ἄ-

τὰ στὴν τραγικὴ αὐτὴ στιγμή! Ἐνοιωθε βέβαια καλά πὼς ὅλα τῆς, τὸ ντύσιμό τῆς, ὁ τρόπος τῆς, ἡ παρουσία τῆς ἀκόμη ἦσαν ἀταίριαστα: ἀλλὰ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ καὶ προσπαθοῦσε πάντα νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μυᾶλό τῆς τὴν ἰδέα πὼς φαινότανε γελοία. Γιατί ἔπρεπε νὰ νικήσῃ, νὰ τοῦς σώσῃ!

Τὸ πόσο τοὺς ἐνοχλοῦσε τὸ κατὰλαβε περισσότερο δὲν ἀνοίξε ξανά τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας. Ὅλα τὰ βλέμματα ἦσαν γυρισμένα ἐπάνω τῆς καὶ τὰ πιδ ἔχθρικά τῆς ἦσαν καὶ τὰ περισσότερο στενοχωρημένα, γιατί ἡ Διονυσία εἶχε πλύνει μόνον τὰ χέρια τῆς.

Τὸ πρόσωπό της τὸ εἶχε σκουπίσει μόνον βιαστικὰ μ' ἕνα πανί ποῦ ἀφῆσε ἐπάνω τοῦ γραμμῆς κάρβουνο. Ντροπιασμένη, ἐλεεινὴ, προχωροῦσε, ἐνῶ ἤξερε σὲ τί κατὰστασιν βρισκότανε.

— Λίγο ἀκόμη, συλλογιζόταν, μιὰ προσπάθεια ἀκόμη καὶ θὰ νικήσω».

Ὁ πρῶτος λόγος ποῦ ἔκουσε ἡ Διονυσία ὅταν ξαναμπῆκε στὴν φωτισμένη σάλα, ἦταν:

«— Ἐχει κάθε ἀναίδεια!»

Σήκωσε τὰ μάτια καὶ εἶδε τὴν Ἐλισαβέτ. «Ἐγὼ τὸ εἶπα πὼς θὰ ξαναρχότανε», μορμουρίζε πάλι μὲς στὰ δόντια τῆς αὐτῆ.

Ὁ κ. καὶ ἡ κορία Μπεκκάρ νόμιζαν πὼς ὅστερα ἀπὸ τὴν ὀποδοχὴ ποῦ τῆς ἔκαμαν, ἡ Διονυσία θὰ ἔφευγε πιά. Κι' αὐτὸ ἔνοουσε ἡ Ἐλισαβέτ μὲ τὸ φιδύριμά τῆς.

— Δὲν ἀναγνωρίζω πιά τὴ Διονυσία! εἶχε πῆ ἡ κ. Μπεκκάρ, ὅταν βγήκε νὰ πλῶθῃ.

— Ἀκατανόητο, ἐπρόσθεσε καὶ ὁ κ. Μπεκκάρ, ποῦ ὅλες αὐτὲς οἱ ἱστορίες τῆς ἀπεργίας τὸν ἔκαναν νευρικό καὶ πιδ ἀσπρητὸ ἀπὸ πρὶν. Σὲ τόσο λίγο καιρὸ νὰ γίνῃ ἔτσι αὐθάδης!

— Μάλλον γκάφα θὰ εἶναι, εἶπε ἡ κορία Μπεκκάρ, παρὰ αὐθάδεια.

Ἡ Διονυσία δὲν ἦταν καθόλου αὐθάδης πρὶν, εἶπε μὲ λύπη καὶ ἡ Ζερμαίν. Ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ τὴν παρακαλοῦμε γιὰ νὰ ῥεχταί ἐδῶ δὲν εἶχαμε κόσμο.

— Τότε θάλλαξεν, εἶπε ἡ Ἐλισαβέτ. Ἐγὼ ὅμως πάντα τὴν γινώρισα...

— Τὴν γινώρισε, εἶπες; τὴν ἔκοψε ξερὰ ὁ Μωρίς, ποῦ δὲν εἶχε βγάλει λέξη ὡς τώρα: γινώρισε εἶπὸ τὴ Διονυσία; Ἐλα δά!

Κι' ἐσήκωσε τοὺς ὄμους μ' ἕνα ὄφος τόσα περιφρονητικὸ γιὰ τὴν ἐξάδελφόν του, ποῦ οἱ γονεῖς του ἔκαμαν πὼς δὲν τὸν εἶδαν. Τότε ἡ Ἐλισαβέτ γιὰ ἐκδίκηση εἶπε:

«Ἐχει κάθε ἀναίδεια!»

Ναί, ἡ Διονυσία θὰ εἶχε κάθε ἀναίδεια, κάθε θάρρος μᾶλλον, ὡς τὸ τέλος. Ἐπρεπε...

Ἡ θέση τῆς βρέθηκε εὐρόχωρη ἀνάμεσα στὴ Ζερμαίν καὶ τὴν Ἐλισαβέτ, γιατί αὐτῆ, φορομισμένη καὶ ἀπιδυσμένη, μαζεθῆκε ὅσο μπορούσε.

Ἡ ὀμιλία ξαναρχίσε πάλι. Ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ τοὺς ἐρῶχεται νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν ἀπεργία μὲς στὸς ὀπηρετῆς.

— Διασκεδάσε πολλὸ στὸ Παρίσι, Ζερμαίν; ρώτησε ἡ Διονυσία.

Ἡ Ζερμαίν ὡς τὰ τώρα δὲν τόλμησε νὰ τὴν παρατηρήσῃ σὸ πρόσωπο. Ἦταν τόσο μαῦρο, εἶχε τόσο σκόννη γύρω ἀπὸ κείνα τὰ μάτια, σὰ μάγουλα, σὸ πηγυρὶ τῆς!

Στενοχωρημένη ἀπάφανε τὸ βλέμμα τῆς φίλης τῆς κι' ἔτρωγε βλέποντας μέσα στὸ πιδ τὸ τῆς.

— Ζερμαίν, τῆς λέει σιγὰ ἡ Διονυσία, σοβαρὰ καὶ σφιγγοντας τὸ χέρι τῆς, πρέπει νὰ σὰς μιλήσω...

— Μὰ, μὲ πόνους, Διονυ... Δὲν ἐτελείωσε, τὰ μάτια τῆς ἀντίκρυσαν τὰ μάτια τῆς Διονυσίας ποῦ τὴν ἐτρόμαξαν.

— Τι τρέχεις, ρώτησε. — Κάτι σοβαρὸ, πολὺ σοβαρὸ. Μὴν κάνεις ὅμως ἔτσι. Μὴν τρομάξεις. Κάνε σὰν καὶ μὲνα. Μίλα ἐλεύθερα, ἄκουγέ με μὲ ὄρος ἤσοχο, μὲ χαμόγελο. Γιατί ἂν φανῆς φοβισμένη, θὰ γίνῃ ἀκόμη σοβαρότερο... Λοιπὸν εἶδες τὴ Στάχτομπούτα σὸ Παρίσι; εἶπα δυνατώτερα. Γιὰ πὲς μου τα.

— Ναί... εἶπε ἡ Ζερμαίν. Καὶ φιδύρισε ὅ,τι τῆς καθῆθηκε γιὰ νὰ μὴν καταλίθουν οἱ ἄλλοι.

(Ἐπειτα συνέχισε). ΦΑΙΔΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«Μὴν εἶδες τὴ Ζουστίν»

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ 45ΟΝ ΕΤΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1923

Ο προσεχής 30ος τόμος της Β' Περιόδου, έτος 45ον άν αγαπάτε! — Χαρτί καλής ποιότητος άν και άκριβό.— Τρία, ίσως και τέσσερα νέα μυθιστορήματα.— Η Μικρή Βασίλισσα.— Ο Βράχος τών Γλάρων.— Η Ρηνούλα κι' ο Τοτός.— Δικαίωμα ψευδωνύμου 5 δρ.— Θάνατιμθούν άλλον κι' αϊ Μικράι Άγγελίαι.— Σας περιμένω!

ΑΠΟ της Δεκεμβρίου 1922 η Διάπλασις των Παιδών εισάγεται εις το 45ον της έτος και αρχίζει σην Θεσ' τόν 30ον της Τόμου της Δευτέρας Περιόδου. Σύμφωνα με τώ απαραίτητον πρόγραμμά μου, κι' ο νέος αυτός τόμος θα περιέχει τούς τρεις ακόλουθους τίτλους: «Ο Βράχος τών Γλάρων», «Η Ρηνούλα κι' ο Τοτός», «Δικαίωμα ψευδωνύμου 5 δρ.»— «Θάνατιμθούν άλλον κι' αϊ Μικράι Άγγελίαι.»— «Σας περιμένω!»—

Ολοκληρωμένη, περιεργη και τραγική... με τή διαφορά ότι τελειώνει καλά. Κι' αλήθεια, θάταν κρίμα κι' άδικο να χαθούν τα τρελλά-παιδιά που έκαμαν τώ κεφαλιού τους και μπήκαν κυρά μογάχι τους, από τώ παρόλο χωριό, σε μία βάρκα, κι' άνοιχθήκαν στη θάλασσα και ναυάγησαν στον άγριο Βράχο τών Γλάρων... Πώς πέρασαν εκεί, τί έκαμαν, τί θάυμάσια... περιπέτεια είπαν, — τ'α-ναίσθητα! ένώ οι μητέρες τους άγωνιούσαν, — και πώς τέλος εγγύωσαν, θά τα μάθετε διαβάοντας τίς νοηματικές αυτές σελίδες τού Σαντώ, που άνήκουν πιά στην Ιστορία της Γαλλικής Φιλολογίας, και μεταφράσθηκαν 'ς όλες τίς γλώσσες τού κόσμου, κι' έτερωσαν και συγκίνησαν κι' έδίδαξαν εκατομμύρια παιδιών! Γιατί όπως τώ «Χωρίς Οικογένεια» τού Μαλό, έτσι κι' ο «Βράχος τών Γλάρων» τού Σαντώ είναι παγκόσμιο βιβλίον κι' όπως ο Μαλό έγραψε τώ παιδαγωγικότατο εκείνο μυθιστόρημα για τήν κρήνη του, έτσι κι' ο Σαντώ έγραψε αυτό για τήν τέρψη και τήν διδασίαν τών ανερπύτων. Τίποτ' άλλο δέν σας λέγω. Δέν ξέρω τώρα πόσο θά κρατήση ο «Βράχος τών Γλάρων» που δέν είναι και πολύ μεγάλος. Αν μπορούσε όμως για τών τελειώσω στήν πρώτη εξάμηνη, να έξερετε ότι τότε, στή δεύτερη, θαρχίσει τούς «Βαπτιστικούς τού Ναπολέοντος», τή συνέχεια εκείνη τού γνωστού σας «Λουδοβίκου Κορμά» τού Ραβίτ, για τήν όποιαν κάποτε σίς είπα. Είδημη, οι «Βαπτιστικοί τού Ναπολέοντος» θα δημοσιευθούν τώ 1924. Αυτό θά τώ ίδωμε και θά τώ ποιμε έν καιρό.

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

της MARIE GIRARDET, σωστό καλλιτέχνημα, που διηγείται τή ζωή, τίς περιπέτειες, παρουσιάζοντας ολοζώντανον και τώ χαρακτήρα, της μικρής Ζίνας ντ' Φιρσάτ, ένός εύτυχισμένου και δυστυχισμένου μαζί κοριτσιού, που ένφ γεννήθηκε στώ θρόνον της Βαλκανίας, — ένός μικρού, φανταστικού βαλκανικού βασιλείου, — ένός φόρεσε τώ στέμμα από έπτά χρονών, κι' έμεινε λίγο καιρό βασίλισσα, άξαφνα έκθρονίστηκε από ένά συγγενή της και παίχνη τώ δρόμο της έξορίας. Άχ, να ίδητε τή ζωή της πεσμένης αυτής μικρής Βασίλισσας στώ Παρίσι, όπου μπαίνει μαθήτρια 'ς ένά Παρθεναγωγείο, κι' είναι ύποχρεωμένη νά ύπακούη, ένφ δέν ή-ξερε ως τότε παρά νά προστάξη και πώς ύποφέρει, και πώς άντι-δρά, και πώς αλλάζει, — όταν μάλιστα τή βίωσιν ή μεγάλη δυστυ-χια, ή φτώχεια, και για νά ζήση, είναι άναγκασμένη, άφου 'ς που-λιος τώ πολιτικώτερο της, να έργασθη! — Άλλά ή μικρή βασί-λισσα ξέρει και νά εργάζεται. Έπειτα είναι κι' ένος ξανθός νέ-ος, μυστηριώδης, που τήν παρεκολούθει εκεί — πέρα και, σε κάθε δυσκολή της περίσταση, τούσι! τής παρουσιάζεται σά θεός από μηχανής, κι' ο ξανθός αυτός νέος δέν είναι παρά ο Διάδοχος της Βαλκανίας, ο γιός τού συγγενή εκείνου που τής είχε άρπάξει τώ θρόνον... Άλλά δέν θα διηγηθώ έδώ όλο τώ μυθιστόρημα με τήν όμορφα πλοκή του και τώ έξοχο τέλος του. Θά τώ διαβάσετε, θά τώ παρακολουθήσετε. Και με τόσο ένδιαφέρον, με όσο δέν πι-στεύω νά διαβάσατε ποτέ άλλο κανένα. Θά προσθέσω μόνο ότι τώ στολίζουν πικρές και πράγματι καλλιτεχνικές εικόνες, κι' ότι τώ μεταφράζει ο πολύ γνωστός κι' αγαπητός σας συνεργάτης μου κ. Μυ. Α. Ξανθοδάκης.

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

του Γάλλου Άκαδημαϊκού JULES SANDEAU, με θαυμάσιες ε-πίσης εικόνες, — που τώ κλίσε τους έχουν έλθει άπειθίας από τώ Παρίσι, τώ ίδια που τυκώθηκαν και στή γαλλική έκδοση, — κατά μετάφραση τών παλαιών μου συνεργάτων κ.κ. Π. Γ. Σ. και Γρ. Σ. Η ύπόθεσις τού «Βράχου τών Γλάρων» είναι όμορφα,

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

Ο Τοτός είναι παιδίκι της χώρας, που για νά δυναμώση άπ' όμιά άρρώστεια, ή μητέρα του τώ στέλνει νά περάση τώ καλοκαί-ρι του στή έξοχή, στω κτήμα της παραμάνας του. Η παραμάνα έχει κι' ένά κοριτσιόκι της ίδιας ηλικίας με τόν Τοτό, — φουσιό, άφου ήταν τώ ίδιο γάλα, — τή Ρηνούλα. Έτσι τώ παιδί της χώρας ζή έκεί-πέρα με τήν όμοι λικτή άδελφή του, τή μικρή χωριατο-πούλα, Τί όμορφα που παίζουν και διασκεδάζουν! Μα και τί συ-χνά πού τώ τσογγυρίζουν! Και τί διαφορετικά παιδιά τού εί-ναι! Και πώς στω τέλος μονοιάζουν!... Θά ίδητε. Τώ μικρά σας άδελφίαι θά μένουν κατενοουσιωμένα. Και για τώ ύστερα, ή κυρά — Μάρθα τους ετοιμάζει κι' άλλο.

Αυτό είναι τώ κυριώτερον νέα τού 1923. Μου φαίνεται ότι έγω έκαμα τώ χρόνος μου. Τώρα πρέπει νά κάμωτε και σίς τώ δι-κό σας: αναγνώσατε τή συνδρομή σας πού λίγει — όσον λίγει έννοσι, — τήν 30 Νοεμβρίου. Τους όρους τούς ξέρετε. Τόν τρόπο της άποστολής χρημάτων επίσης. (Άπό τώ Έσωτερικό δια Τυχο-δρομής της Επισταγής και από τώ Έξωτερικό δια Τραπεζικής Επισταγής — cheque — επί Παρισίων ή επί Λονδίνου.) Δέν θα έμεινε νά σίς πώ παρά για τή μεγάλη τήν έπιτακτική άνάγκη που ύπάρχει, σίς δύσκολος αυτές περιστάσεις, νά κάμωτε τώ χρόνος σας όσο μπορείτε γρηγορώτερα. Μα χωρίζεται τάχα νά σίς τήν πώ; Δέν τήν ξέρετε; Δέν τήν έννοσιτε;... Σας περιμένω λοιπόν όλοσι!

Με τήν εύχαιρία αυτή που θάναυσιώσατε τή συνδρομή σας, θά μου στείλετε βέβαια και για τήν ανανέωση τού ψευδωνύμου σας ή για έγκριση νέου για τώ 1923. Σας θυμίζω λοιπόν ότι τώ δικαίωμα ψευδωνύμου γενικώς είναι τώρα 5 δραχμές. Είμαι ύπο-χρεωμένη επίσης ναύξησά και τήν τιμή τών Μ. Άγγελιών, πρ' ο-πάντων για νά λιγοστέψω, που μέν πίωνον τόσο τόπο. Άλλά γι' αυτό, και για τώ Εσπιάθωμα, και για μερικά άλλα σπουδαία, θά σας πώ τώ έχομένο. Και πάλι, σίς περιμένο κι' σίς εύχαριστώ από πρίν, παιδιά μου αγαπημένα!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΑΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήναι, 38 δδός Ευριπίδου τήν 10 Οκτωβρίου 1922

ΤΑ ΝΕΑ τού 1923 δέν μες άρη-σαν πλέον τόπο γι' Άλληλογραφία. Άλλά δέν περάζει! Ήταν τόσο ά-μορρα, τόσο ικανοποιητικά είπα, ώστε δέν θά διαρραστήθουν ούτε αυ-τοί που μου έγραψαν και δέν θά λά-θουν σήμερα έκτενή άπάντηση. Δέν είν' έτσι!

Και μένα δέν μέρεισιν, Ρίνα, αυτά τώ κέρπος και τώ τόνος και τώ «Κεριακή» και τώ «παίματα» και τώ ρέστα, που τώ λέμε μαλλιάρη. Και βέβαια, δέν τώ μεταχειρίζομαι ποτέ. Η δημοτική γλώσσα τού Ξενοπούλου πού λέε, είν' εκείνη που αγαπώ και κρατιώ σήμερα όλοι.

Σου έστειλα τώ τεράστιο. Καρσο-θραύστη, και χάρω πολύ που γνω-ρίστηκα με τόν Μασκεμπαντζάκο. Τώ περιόδο μου, βλάπεις, έχει κι' αυτό τώ καλό: προκαλεί φίλες σενές κι' ύφαιες μεταξύ τών συνδρομητών του. Δέν τέρπει ο κ. Φαίδων, Άλογόμου-γα, πώς είσαι... χοντρή είδησι θά σ' έκαρπύσει, όπως έκαρπύονται πάντα οι παρόντες. Μήπως σε είδε βταν ήθελε στω Γραφείο; Άπό τώ γράμμα σου τώκα-θε και βέβαια, λέει, που πάντα κα-λύτερα τήν έχει κανείς να είναι χοντρός, παρά ύπερβολικά άδύνατος και άρρω-σιάρης. Άποδεικτε ότι έν με τούς χοντρούς γελώμε λιγάκι, τούς πολύ άδυ-νατους όμως τους λυπημάσατε.

Ο Γάιος Γράχκος, σχετικώς με τήν επιστολή της Πανταχού Παράν και ύπολογισέ ο κ. Φαίδων, παρατη-ρεί ότι φαίνε κι' οι Ρωμαίοι πού δέν έχουσι τάξη και δέν συμμορφούνται με τούς κανονισμούς. Και μάς διηγείται ότι μία φορά στω τραί, ο εισπράκτης παρατήρησε 'ς έναν κύριο, που έτοιμάτε τσιγάρο, ότι δέν έπιτρέπεται. Και ο κύριος τώ απάντησε: «δ'ε βαριόσαι! έδώ τίποτα δέν κρατείται! σ' φτώγιαν συγχρόνως έπανά στήν πινακίδα που έγραφε «άπαγορεύεται τώ πνύν»! Πολύ καλό αυτό!

Άρραχά, ο κ. Φαίδων έλαβε τώ γράμμα σου και σου άκωνεθί ότι ή Διάπλασις είναι και δ' έρηψους: άφου τήν διακόβου, έχει μόνο μαθηται τώ Γυμνασίω σάν τόν άδελφό σου, αλλά και φοιτηται. Τι θά πώ «σβαραί μελέ-ται»; Όταν έξωρη κανείς με μελετά πραγματικώς τίποτα δέν άποκλείει από τή μελέτη του. Κι' βταν έννοη από τή γη, μπορεί νά βρη τή μεγαλύτερη απόλαυτη 'ς ένά μυθιστόρημα γραμ-μένο για παιδιά, που είναι όμοι και άριστοεργήμα σάν τώ «Χωρίς Οικο-γένεια».

Η Μεγάλη Έλλας άνακωνεί τή συνδρομή της για τώ 1923. Και πώς τήν όνομάζει, νομίζετε; «τά δίδακτρα τού διαπλάσιαικού χρόνου». Μου δια-βίβατε δ' και «τίς πώ θερμής της εύ-χαριστίας, για τή μεγάλη ύφέλιση κι' ευχαριστήσιμη που τής έδωσα, όπως πάντα, και τόν περισμένο χρόνο». Τά σόβλια περιτά.

Κόμα τού Σαρανικουθ, σ' εύχαρι-στώ που μου έγραψες μόλις γύρισε στήν Κερκυρα. Να πής σίς φίλες που συμπαθήτριές σου, ότι με μεγάλη μου χαρά θά τις έβλεπα κι' αυτές στας Ά-θήνας, κι' όσες τυχόν θά έλθουν, ή τώρα ή άργότερα, νά μη παραλείψω νά μ' επιστήσουν.

Χάρω πολύ, Άθρομώρη Σμύρ-νη, που άποράσιστε νά μήν στήν κ-όλο μας ή στήν κήπο μας, με τώ ζων-τανά λουλουδιόκι σας λέε. Τώ γράμ-ματάκι σου μου άρεσε πολύ κι' έλπί-ζω νά μου άινης, συχνά αυτή τήν εύ-χαριστήση.

Μελαγ' Σκαλιωτάκι, νά κάμωτε τώ χρόνο τού μακρύτερου τού παππού και νά χέτε στήν εύχή του. Η καμμένη μου ή Έλλας τού Ρήμα, που τόσο τήν παρηγορήσα στήν ανάρρωσή της! Είναι τώρα έντελώς καλά; — Για τάλια εύ-χαριστώ.

Έκαμες πολύ καλά. Άγώ, και σ' εύχαριστώ με τήν καρδιά μου. Μόνο τώρα έλπίζω νά μου γράψη πώ συχνά. Έλαβ' τώ έμπεσμα κι' εύχαριστώ για όλα.

Όμορφα Έπιστολάς μου έστε-λαν αυτήν τήν έδομάδα και οι έξής: Άνδρομάδα, Έθνομορτος, Άρατος, Άνθρωπομόρφος Γορίλλας, Ζήλια, Λών, Έλλάδος Άγκυλιά, Καρο-γαρούλα, Τρωολόδοτης, Διαβάτης. Νύμφη τού Λάσου, Μήγισσα και Γέρω-Άημος. — Έβελίσα τας πά-ραγγέλιες των και τους εύχαριστώ για τώ καλά των λόγια.

Τώ καίμενο μου τώ Πυροβολικόν! άκούσατε τί μου γράφη: «Θέμα της τουργικής θρησκείας είμαι και έγω. Μετά 15 ήμερών μαρτυρία, έβλαστα-έδώ σίς Άθήνας γυμνάσι ή μαμά μου, ή γιαγιά μου κι' έγω. Τόν μαμα-πό μου τόν πήραν αίμαλάτος οι Τούρκοι... Τώρα μένομε 'ς ένά μαγα-ζι, τού κ. Γ. Γ. Γαττανάχη, στή Γουδα και ή θέσις μας είναι έννη. Δέν έχουμε καθόλου ρούχα. Μ' έδωσαν τρία σακ-κιά και μία κουβέρτα, αλλά κρυώνουμε πολύ. Χρήματα δέν έχουμε. Ότι εί-χαμε μάς τώ πήραν οι τούτες. Τώρα σκέφθηκα νά σε παρακαλέσω, νά δημο-σιεύσής ότι είμαι γυμνάσι και ζητώ προστασία από τώ Διαπλάσιαικού τών Άθηνών. Ότι έχω εύχαριστήση, ός μου τώ φέρουν στήν άνω διεύθυνση, και νά ζητούν τώ όμοι μου — Θεοφάνης Ν. Κλεψίνος — γιατί συγκρατιούσι κι' άλλες οικογένεις. Όλο νά έγγραφώ στω Γυμνάσι και δέν έχω ούτε ρούχα ούτε παπούτσι νά πηγαίνω». — Μου φαίνεται ότι δέν είναι άνάγκη νά σας πώ έγω τίποτα. Θά κάμωτε τώ χρόνος σας, θά γύριστε τόν γυμνά άδελφός σας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Διά τήν Α. Τριμυρίαν έλαβα και τώ έξης: «Άπό τώ Φαίδω» τού Γάιου Γράχκου. Παρίγνωστο αυτό τώ άκρίστο. Και τώ συμπέρασμα τού είναι πολύ διαφορετικό από αυτό που βγάει ο Γ. Γ. — Οι πρόσφυγες τού Έργόπου τού Κανάρη. Μόνο ή άρχή όρατα: «Τώ [βλαπεί] μπαίνει αγά-σιγιά, σά συγκινημένο κι' αυτό από τή δυστυχία που μεταφέρει». Τά παρακά-τω κοινά και άσημάντα. — Τώ Έλλη-νίστου» τού V. Hugo, μεταφρασι της Τιτάνιας. Πιστή και άρετά καλά. Άλλά έπρεπε νά τον ή έδωκε διόλου στω περβ, ή έμμετρη, με τώ ρυθμό και τίς δημοκαταλήξεις τού πρωτοτύπου. — Η Τετάρια μπορεί νά ένανοκημάση, «Ένώ βρέχει». Χαριτωμένο! Τώ τό-λος μόνο ακατάλληλο για τή Διάπλασις. Ο Άσπιδος δέν μπορεί νά τώ άλλέ-ξη και νά μου τώ αναστρέψη; — Τώ μεθύσι» τού Καθύρη. Τίποτα δέν λέει. Ότε τώ θέμα μέρεισι. Έμεις δέν έ-χουμε άνάγκη νά μάθωμε πώς τώ με-

θώσι... καταστρέφει. — Θέληση της Χαράς της Ζωής. Καλό φαίνεται, αλλά στέθηκε άδύνατο νά τώ διαβά-σω όλο. Πολλές λέξεις δέν τις έβγα-λα. Η Χαρά της Ζωής δέν μπο-ρεί νά γράφη καθαρώτερα. Για τώ θεό! — Ο Νάυτης τού Γουλιανού Μεσοσύχη. Καλό είναι και με λίγα διορθώματα θά μπορούσε νά δημοσι-ευθ. Από μερικά όμοις συμπέραμα φτίνεται μηχανική έντιγραφή (π.χ. έξω, που άφου δημοκαταλήξη με τώσο, έπρε-πει νά λέη έξω.) Ο Γ. Μ. πρέπει να με πειση ότι τώ ποιήμα αυτό είναι δι-κό σου και τότε τώ λέμε.

Έμμετρη τού: «Τώ Ένδοκτικό» τού Πουλιού της Καταγίδος. — Ο όρομας μας τού Γάιου Άνθη. — «Δείγμα εύγνωμοσύνης» τού Λεξισμέ-νου Γουλιά (βαλλέξω όμοις τόν τί-τλο) που δέν ταίριαζει, και μερικές λέ-ξεις: — Μία άκραδά» της Σουφρα-λέτας (κι' άπ' αυτό άφαιρέσω τώ τε-λευταίο τετασίτη και βάλλέξω λίγο τώ προσελευταίο).

Τώ «Στή θάλασσα» της Ηλένης και τώ «Χωρισμοί» Άντιμω' της Σανθής Έλληνοπούλας έστάλησαν για τήν Α. Τριμυρία τού 1923. Δέν γράφουν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Όδδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή ά-ναυσιώτα, άν δέν συνοδεύεται από τώ δικαιοεματός δρ. 3. Τά εγκριόμενα ή άναυσιώτα ίσχύουν μέχρι της 30 Νο-εμβρίου 1922. Όσα συνοδεύονται άπό ά. άνήκουν εις άγρία και όσα από Κ. εις κεινεία.)

Νέα Ψευδώνυμα: Μελαγχολική Νεανίς, κ. (Κ). Μεγάλη Ίδα, ά. (γύφο). Μέντελσον, κ. Σμιτ, κ. Σόρα Δουαίφ, ά. (πώ πώ). Πουε-μένη Ψυχή, ά. (ΣΑ). Άθρομώρη Σμύρνη, κ. Τούλιε, κ. (ΧΚ). Νο-σταλγούσα Άπειρωτοπούλα, κ. (ΜΧ) Άκράτητο Γέλιο, ά. (ΓΚ). Δευτε-ριά: Άγχι, ά. (ΚΜ). Νικητής, ά. (Άντικτος). Ωλόκος, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έτος 3 τώ πολύ προτάσεις λατ. 75. Διά 2 και 3 περιόδοι 20 λεπτά ο λέξις. Μ. Μουσικά Έπιθυμούν νά-ταλλάξωμε: — ο Ρίνος με Μαιρού-κα, Άνθ' Ψούρη Ρόδο, Φιλέρημο, Άράρη, ή Καρογαρούλα με Σαν. Βιολιστρια, Μίμριδα, Μοσομάγκα. — ο Λις με Μέντελσον, Σμιτ, Κε-νή, Γάιν Γράχκ, Πανταχού Πα-ράν. — ο Έργνος τού Κανάρη με Έπαναστάτη, Σπαθί τού Κονοσι, Σολεζινώβ. — ο Γάιος Γράχκος με Άόφ, Πυγμαχ, Συναγωγ, Γάιν, Κυρά Φόρα, Ηπειρολή, Τρούλια, Σπανιόλα, Ίδαριου, Ναυοριστρα, Σπανιόλα, Ίδαριου, Άφούρι, Ά-κων. — ή Μίμρις με Παναχ, Πα-ράν, Μπουμπουλίνα, Μανρούδα, Βε-νδοκτον, Κική, Νεϊλον, Αρ. Γυ-μνασιώπ, Σπουρίν. — ή Παγκλίσι-σα της Σελήνης με Βοβίλαροερά. Σάνθη, Φρόνιλα, Τραγ. τών Θρα-κών, Ζακ Σσαρά.

Επεφύγει άπ' τήν Άλφάβητο «Ένα μονάχα γράμμα. Και πέρφ' ίσα και κάθεται Πάνω σε λίγο χρώμα. Μά τάτε βρισκα για νά πώ — Κι' ήταν βαρύ τώ κάμμα — Φόσφο νερό δροσιστικό... Τώ βρήκες ή άκόμα;»

Ποιήματα τώ Καλαματιανού Λουλουθι 660. Άπλοής Μεταγραμματισμός Περπατώ, πτώ, διαβαίνω Και στυγνή ποιε δέ μένοι. Άν μάλλ' έξής τώ κεφάλι, Σώμα σφάνιο θά προσβάλη, Πού άν τώ τριτό του άλλέξής, Άνωθεν άστρο θά κοιτάξής. Έστάλη από της Θέλιμας 661. Μουσικό

Η Άδην κι' ή Άρτεμις, Μαζι τους κ' ή Έστία, Άπό νά μας θανείζουσι. Και κάνουμε άλλη μία. Έστάλη από τού Γασερφ. Έλληνα

Κοντά δέ κάποιον σύνδεσμο Νήσο τού Αιγαίου γράφω Κι' έναν άρχαίο, περιφνημο, Κάνω κομωδοεράφο. Έστάλη από τού Αλφειου Ούρανο 658. Δεξιόγυρος

662. Χροντογραφικόν

- 1234546718 = Χώρα της 'Ασίας.
- 23687 = Θεά.
- 87143 = Νήσος.
- 47383 = 'Εν ἐρήμῳ
- 576143 = Νήσος.
- 64843 = 'Αντωνομία
- 717383 = 'Αρχ. Βασιλεύς.
- 843 = Νήσος.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αρματός κ. 'Ηλμου.

663-664. Λογοπαίγνια

- 1. — Ποία πόλις βγαίνει
- Καὶ ποῦ δὲν μπαίνει;
- 2. — Κι' ἄλλη, ἄλλα, ποία
- Ποῦ κρατεῖ τὰ πλοία;

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ελευθέρου Θωακός

665. Ποιητὴ 'Ακροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενον λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς; ἀποτελοῦν ἀρχαῖον σοφόν.

1, Ἀρχαία πόλις. 2, Ποταμὸς τῆς 'Ιταλίας. 3, Πόλις τῆς Ἑσθονίας. 4, Κράτος τῆς Ἑθρώπης. 5, Βίδος πλοίου.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Διαβέτου

666. Φωνηενόλιτον

τ λ λ τ ρ - μ - π - μ

'Εστάλη ὑπὸ τὸ 'Αστροπελάι

667. Γρίφος

Ταρά, Πάν, Γῆς

IR

δαί, πὰ πὰ πὰ

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ηλέκτρας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

668. Triangle

- **** = livre pour poesies.
- **** = animal feroce.
- ** = adjectif.
- ** = article.
- * = consonne.

'Εστάλη ὑπὸ Στ. I. Σουέρεφ

669. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσοστία γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων γαλλικῶν λέξεων ἀποτελοῦν Κράτος τῆς 'Αμερικῆς;

- 1, Θεὸς τοῦ οἴνου. 2, Νήσος τῆς Μ. Βρετανίας. 3, Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. 4, 'Ηπειρος. 5, Παρίσιον. 6, Κράτος βαλκανικόν.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Περικειῆς Λέδας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. 'Ασκήσεων τοῦ φύλ. 26

- 369. 'Ωροπός (δρόμ, πῶς.) — 370. Ποιητὴ (π, ν.) — 371. Παιδων-Φαίδων. — 372. Τὸ καρδί.

- 373. ΘΑ-ΛΑ-ΡΙΑ
- ΛΑ-ΡΟΣ
- ΡΙΑ

375. ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ

(Ράγος, Χίος, Τίος, Λάροσσα, 'Οσίος, σάλαχος.) — 376. ΓΑΔ, ΑΝΑ, ΔΑΣ (ΓΑΔειρα, ΑΝΑτολή, ΔΑΣεία.) — 377. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ. — 378. 'Εάν ἦς φιλομαθής, ἔσσι καὶ πολυμαθής. (ἐάν εἰς φίλῳ-μαθ εἰς ἐσ-οἴκ' ἐπ' ὄλ-ῆ μάθης.) 379. Poisson-poison. — 380. Un bienfait n'est jamais perdu.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑως 10 τὸ πᾶσι λέξεις με ἀπλῶς στοιχεῖα δρ. 3 (δ' ἐλάματος ἄρος). Πέσαν πᾶσι 10 λέξ. 30 λέξ. 1 λέξ. με πᾶσι δὲ στοιχεῖα λέξ. 40 καὶ με κεφαλαία λέξ. 50. 'Ο χαριστὸς στίχος δρ. 1, 50.

(ΚΒ' — 1138) — Παιδαγωγικόν. Προκηρυχθέντα διαγωνισμὸν παρατεινόμενον ἕως τέλη Νοεμβρίου.

Παιδαγωγὸ Παράν

ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ, τὰ μυαλά σου καὶ μιὰ λύρα.

Μοσχάτος, Δαιμόδηλος

ΝΕΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΥΝΔΕΙΣΜΟΥ Πρόεδρος: Γεώργιος Σανδοπούλιδης, Ἀντιπρόεδρος: Βλῆσος Κυριαζῆ, Γενικὸς Γραμματεὺς: 'Αλκιβ. Καλαποθάκης, Γραμματεὺς: Τάκης Κωνσταντινίδης, Ταμίας: 'Αγλαΐα Σανδοπούλιδου, Σύμβουλοι: 'Αλ. Καλαποθάκης, Δουλάκος. Τόδουλας.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Προκηρυσσόμενον διαγωνισμὸν Καλλιτεχνικῆς Ἐκδόσεως. Δεκτὰ: 'Αγαλματάκια, σκίτσα, φωτογραφία, καθράκια κλπ. Βραβεῖον ἀντικείμενον 40 δραχμῶν κατ' ἐκλογὴν. Προθεσμία τμήματος. Δικαίωμα συμμετοχῆς δρ. 1. Δίσι; 'Ανέστην Κωνσταντινίδην, Πατήσια 'Αθήνας.

'Ο Πρόεδρ. Γ. Κ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΙΔΗΣ

ΕΚΚΛΙΚΗΤΗ, πρόσχε, ἀδερφάκι, μὴ σὲ πάρῃ ὁ μπόνος, εἶσαι ἀπαράλλακτος με τὸν Δεον. Πατρινὸ. Καὶ ἂν σ' ἄρξοσι στοιχηματίζομε ἕνα κατοστάρικο, γὰ τὴ σπουδαία σὺν ἀνακάληψιν.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕΣ

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

Θηβαϊκῆ 'Ηχώ, ἔλαβες τὴν κάρτ ποστάλ; γράψε μου. 'Αρατε, Μ. Μ. ἐγὼ σου ἔστειλα: τὶ ἄλλο μοῦ ζήτηεις; 'Ιαβῆης

Νίτσα, Κική, Ζένη, Βενιζέλας, Φάσμα, Μαργιολάκι, Κατεργαροῦλα, ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.; — Μαργαριταρένια, τὸ ἦρξες τὸ δαχτυλίδι; 'Θάλα

ΣΠΑΝΙΟΛΑ, δὲν πιστεῖω νὰ μοῦ ἀρνηθῆς ἕνα τετραδιάκι σας. Περιμένο. ΡΙΤΑ, ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΔΟΞΑ, ἔλαβα: εὐχαριστῶ. ΗΡΩΣ Τ. ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΟΜΕ, νὰ σοῦ σταῖλαι τρία παστιτσάκια, θὰ τὰ δεχθῆς;; ΧΑΛΑΣΤΡΕΣ: 'Ελλάδας 'Αγκαλιά = Ρίτα 'Αράτος Πυγμαχός = Τρώετρουχου.

ΔΟΛΟΜΥΓΑ

Καρδιονόσση καὶ λοιποὶ, Μπαρόσ... καὶ εἰς ἀνάθερα.

ΑΡΥΓΚΑ

ΔΟΝ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

Α' Τ' ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟ

Δὸν Κροινδάκη, ἀσὸα!! 'Οχι πολλὰ ἄστεια.

ΔΟΝ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

(ΚΒ' — 1150) — Εἰσερχόμενος εἰς τὸ διαπλάσιον πᾶσι τὸν χαριετῶ ὄλα τὰ Διαπλάσιόπουλα, ἰδιαιτέρως τὸν Διστ, Μέντεσον, Σμίτ.

Ἀλημονήτη Σωφόνη

Σὲ μοιραϊκῶ, Σενιπίτσα μου, δὲν σὲ ἔσοκαπῶ ὅμως, γιὰ τὶ σ' ἀγαπῶ. Πῶς πρὸς σὲ στο σχολεῖο; Χάρυβδης

ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Απ' τοὺς πρόθετος τοῦ τρέξανε νὰ σὲ βοηθήσουνε, μὴ λησιμονῶς πῶς εἶναι καὶ ἡ.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ

Ποῖς εἶνε ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἀρηγήθῃ ἐν ψῆφῳ τοῦ στο δ' πέροχο ἀληθῶς ψευδώνυμο!

ΜΕΓΑΛΗ ΓΑΕΑ

ΟΛΟΙ ΨΗΦΟΙ ΟΛΕΣ!

Μπεουμπιτάκο, γελᾶσθες ἡ Μαυροῦκα δὲν εἶναι ἡ Μαυροῦκα. — Μανροῦκα = 'Ονειρεμ. 'Ελλάς = 'Υγλέση ('Εἶσι δὲν εἶναι); — ΡΙΤΑ, γιὰ τὴ κίμωσας; ΤΣΟΥΧΤΡΑ

Ονειρο τῆς Κύπρου, ἀκοῖη περιμένο. Σενίπα, ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.; 'Αφροδριτο.

Εἰσερχόμενος αἰ τρεῖς ἀγαπημένες φίλες στον κήπο τῆς Διαπλάσεως, ἀπέλλομε τον φιλικὸ μας χαριετισμὸν σὲ δρασιὰτα λουλούδια τῆς.

Διστ, Μέντεσον, Σμίτ.

Μπάξ, ἐρχομασε πρόσχε νὰ μὴ σὲ μετακαλιάρουμε.

Διστ, Μέντεσον, Σμίτ

Β' ΚΟΡΙΤΣΙΤ ΣΥΛΛΟΓ' ΜΟΖΑΡΤ' ἰδρῶθῃ ἐν Θεοβίχῃ ὑπὸ τὴν ἀνο ἐκονομῖαν. Σκοπὸς ἐγγραφῆ 'Απόρων. Ἐγγραφή δρ. 3.

Πρόεδρος: Διστ, Ἀντιπρόεδρος: Μέντεσον, Ταμίας: Σμίτ. Δίσι; Φακαίος 4, Πρωτεύς, Θεοβίχῃ. Διαπλάσιόπουλα, γὰ νὰ γλυκάνετε τὸν πόνο τῶν ἀπόρων παιδιῶν, σταῖλατε με τὴν χρηματικὴν σας συνδρομὴν τὰ αἰσθηματά σας. — Διστ, Μέντεσον, Σμίτ

Δὸν Φασούλας, πρόσχε σὲς τὸ τυμπες σου μὴ σπᾶσης τὰ μούτρα σου. Διστ

Μετὰ ΑΓΝΩΣΤΕ, δὲν συνηθίζω νὰ κάμω ἀποκαλύψεις διὰ νὰ δίνω ἀφορμὰς ἐχθρας. Βγῆκες γελᾶσμένος ἐπ' κ' ὁ προκομμένος σὺλλογός σου. 'Αλατῶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον νὰ καύσουν αἱ συζητήσεις μας. ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

ΡΙΤΑ, Ζωντάνεψ ὁ Διαπλάσιόκοσμος με τὴν ξαναεμφάνισή σου. 'Ολοὶ τὴν ψῆφῳ θὰ στήν δῶσουν, γὰ τ' ὄραϊάτο ψευδώνυμο.

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

Πρῶτος ὑποστηρικτῆς σου ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΔΕΣΟ - ΚΑΡΟ

ΚΑΠΑ, θὰ κινήης φαλάζα; καὶ ΑΠΟΛΛΩΝ, αἰ ἀνακαλύψεις σας πέρασαν ὑπὸ τὸ πορτί.

ΗΤΕΙΡΟΛΗΨ

(ΚΒ' — 1163) — Ἰαπόλιος, εἶσαι ὁ Νήσος Μεσοπλάς. Δὲν πιστεῖω νὰ θυμώσης; Πῶς τὰ πέρασες στον Πόρο; Τζιάνια

Μπεουμπιτάκο, ἀλληλογραφίαν δὲν ἔδομαι. Αἰτία Μ. Μ. σου, Συμψῆον ἀπάγγτην εἰς Ζαν ἐρώτησιν! Γελῶια εἶνε ἡ ἀναιδής; Τζιάνια

Κατάλαβα εὐθὺς ποῦ εἶδα τὰ ΚΑΠΑ πῶς ἦταν ἡ Κομπῶλια τοῦ Μπέμπη, Καδοσγῶδατῆ ποῦ εἶναι γὰ τα... ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ. ΔΟΛΟΜΥΓΑ

Γαίε Γράκχς, Πρόσχε σὲ λάγια σου γὰ τὴν Δετοσχετῶρια μας, γιὰ τὸ ΑΡΑΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ δὲν ἄστειεῖται... Θὰ γίνῃ πατιοντῖ... ΑΡΑΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

Ἀδῶμαία, Πάλλεροια, με τὴν ΓΕΛΟΙΦΩΒΕΣΤΑΓΗ καὶ ἀσυνῶρητη ἀγγελία σας τὶ ἐννοεῖτε; Ἐξηγηθῆτε. Μετρήσομε ὅμως τὰ λόγια σας. Δ' ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Π. Α. Σ. Πρόσχετε μὴν ἀπακοιμηθῆτε σὲς. Ἐμεῖς ζοῦμε καὶ βασιλεύομε.

Η ΚΡΑΓΑΙΑ.

ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ

Δοξαμένε Τσολιά, δὲν ἐγγουῶμεν τὶ σκίχιν ἔχουν τὰ ψευδώνυμα ποῦ ἀνεκάλυψες με τὸν 'ΑΝΙΚΗΤΟ. Δὲν εἶμαι ὁ Α. Δημητρίου. Στοιχηματίζω ἀπὸ 0,05 ἕως 1,000,000. Μυστηριώδῃ 'Ιαπέβα, με σκίτσε; ΓΑΓΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

Τραγοῦδι τῶν Θεοβίχων, ἔστειλα, περιμένο δικὰ σας. Γαίε Γράκχς, Καροσθεαυτῆ, ἔλαβα ὄραϊάτα σ' ἐχάρησῶ. ἔστειλα.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ

ΕΡΙΜΕΝΑΤΕ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΠΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

ΝΙΚΗΤΗΣ

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ, Κεῖδα τὴν ἀποκαλύψη καὶ στοιχηματίζομε ὅσο σὰς γουστάροι. Τὴν πάδατῶ δὲν εἶμαι ὁ Ραιόπουλος.

ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Σύλλογε 'Ανιχῆτες ἂν μπόρεῖτε σβῆτες με εἶμαι ἡ

ΑΚΑΛΑΑΝΘΙΣ

Μυστηριώδεις Ἀνιχῆτα!! — Κηρυσσοῦμεθα φίλοι τοῦ Μεσονύχτη καὶ ἐχθραὶ Μαύρης Μάσκας, Μεσονύχτη, ἂν δέχεσασ, γράψε μεθῶ Διαπλάσεως.

Αρχηγὲ τῆς Φύλης, τάσσομαι σὲ πλευρὸ σας. ΣΦΑΧΤΗΣ

Δεῦθονός μας ἡ Ποστ - Ρεστάντ, 'Ιωάννινα, 'Ιωάννην 'Αράνην. Ἡτερολήψ

Εἰσερχόμενη σὲ Διαπλάσιόκοσμο χαριετῶ ἀπαξίπαντας. Περιγῆπιασος τῆς Σελήνης